Ἔτος 20ον Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1907 Ἀριθ. 902

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευσμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀνατροφή.—Ὁ Πατερνόστρο.— Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Τὰ πρῶτα βήματα. Ἡ νεότης. — Τὸ εἰδύλλιον τῆς Λολέτας.—Ἀπὸ τὸν κόσμον.—Μία λογοδοσία.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὴν ἐζήτησα παντοῦ εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου, ὡς παιδιοῦ, εἰς τὰς ἐντυπώσεις μου τὰς πρώτας τῆς ζωῆς, ὡς κόρη, εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῆς σοβαρᾶς κρίσεως, ὡς γυναῖκα, καὶ δὲν ηὗρα πουθενὰ ἴχνος της. Τὰ παιδικά μου χρόνια ἐπέρασαν ἀνάμεσα εἰς ἄσχημα, ξερά, πρόστυχα, ξύλινα θρανία καὶ μαύρους πίνακας, μὲ τὸ μαρτύριον τῆς διαγνώσεως τῶν διχρόναν φωνηέντων καὶ τῆς ἀποστηθίσεως πέντε χιλιάδων κανόνων γραμματικῆς. Ἀκόμη πάντοτε εἰς τὰ ἴδια ξύλινα θρανία ἔμαθα τὰ παραμύθια τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Θησέως, τοὺς ὁποίους ἐσύγχιζα εἰς τὴν παιδικὴν ἀντίληψίν μου μὲ τοὺς δράκους τῶν παραμυθιῶν, ποῦ μοῦ διηγεῖτο ἡ ντάντα μου. Ἔπειτα ὅταν ἤρχισα νὰ μεγαλώνω, ἔμαθα τὴν ἱστορίαν περίπου τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀνατροφὴν τῶν Σπαρτιατῶν μὲ τὸν μέλανα ζωμόν, καὶ ἔπειτα τοὺς πολέμους τῶν Περσῶν καὶ τὸ ἀλληλοσκότωμα τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων μεταξύ των, μὲ τὴν πολεμικὴν τακτικὴν τοῦ καθ'ἑνὸς χωριστά,μὲ τὰς χρονολογίας καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν στρατιωτῶν, μὲ τὰς φάλαγγας καὶ τοὺς ψιλοὺς στρατιώτας. Ἔμαθα πῶς οἱ Πέρσαι ἐγίνοντο ἀνδρεῖοι, τρώγοντες μαῦρο ψωμὶ μὲ κάρδαμον, πόσας παρασάγγας ἔκαμναν τὴν ἡμέραν, ἔχοντες στρατὸν ἀπὸ μισθωτοὺς Ἕλληνας, ἐνῶ ἦσαν οἱ προκιώνιοι ἐχθροί μας, καὶ πῶς ὁ Θεμιστοκλῆς,τὸ πρωτοπαλλήκαρο αὐτὸ τῆς στρατηγικῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ κατέφευγεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν Περσῶν, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐξώριζαν. Ἀφίνω πλέον τὰς διαφόρους προδοσίας, τὰς ὁποίας μᾶς ἀπαριθμοῦσεν ὁ δάσκαλός μας μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν, ἀφίνω τὰ μαντεῖα μὲ τὰς Πυθίας των, αἱ ὁποῖαι μαζὴ μὲ τοὺς χρησμοὺς ἔβγαζαν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἴσως ὁ ὑστερισμὸς τόσον παιδιῶν καὶ γυναικῶν. Ἔμαθα ἔπειτα τὰ πολιτικὰ μίση τῶν Ἀθηναίων μεταξύ των, τὰς ἀλληλοκαταδιώξεις καὶ συκοφαντίας καὶ τὰς καταδίκας εἰς θάνατον ὅλων τῶν μεγάλων πατριωτῶν καὶ μεγάλων σοφῶν καὶ μεγάλων ἐν γένει ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ μυαλό μου ἐζυμώθη, ἀφυπνίσθη, ἔπηξε μέσα εἰς ἕνα ἀλληλοφάγωμα πολιτικοῦ τοπικισμοῦ, εἰς μίαν ἀνεμοζάλην αἱματοχυσίας ἀδελφικῆς, εἰς μίαν ἀγενῆ καὶ λυσσώδη πάλην μικροεγωϊσμῶν καὶ μικροφιλοτιμιῶν καὶ συκοφαντιῶν καὶ ραδιουργιῶν καὶ προδοσιῶν. Ἔμαθα ἀκόμη πῶς ὁ Αἴσωπος, ἕνας ἀσχημάνθρωπος ἀπὸ τὴν Φρυγίαν, ἔκαμε τὰ ζῶα νὰ ὁμιλοῦν, διὰ νὰ διδάσκουν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι χειρότεροι καὶ θηριωδέστεροι ἀπὸ τὰ ζῶα· πῶς ὁ Ξενοφῶν ἐπῆγε καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Περσίαν, πῶς ὁ Λουκιανὸς ὠνειρεύετο, πῶς ὁ Κέβης ἐφαντάζετο τὰς θέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων, πῶς οἱ νεκροὶ ὡμιλοῦσαν καὶ πῶς οἱ σχολαστικοὶ ἐσκέπτοντο.

Αἱ ἀποθῆκαι τοῦ νοικοκυριοῦ τοῦ Ἰσχομάχου, οἱ λόγοι οἱ ρητορικοὶ τοῦ Δημοσθένους, ὁ ἄδικος θάνατος τοῦ Σωκράτους, ὅπως τὸν διηγεῖται ὁ Πλάτων, αἱ θεωρίαι τοῦ Ἀριστοτέλους,

αἱ τραγῳδίαι τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐρυπίδου, μία σειρὰ καὶ ἐδῶ τραγικῶν καὶ φρικτῶν ἐντυπώσεων, ὅλα αὐτά, μὲ τὴν ἱστορίαν ἔπειτα ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, βουτηγμένην καὶ αὐτὴν εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰς τὰ μαρτύρια καὶ τὰς ἀδικίας τῶν ἰσχυρῶν πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ ἐδίδαξαν μεγάλα πράγματα. Ποιθενὰ, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πανόραμα,τὸ ὁποῖον ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ παιδικὸ καὶ νεανικὸ μυαλό μου καὶ τὸ ἐκούρασε μέχρις ἐξαντλήσεως, δὲν εἶδα καὶ δὲν ἔμαθα ποῖα ἦσαν τὰ καθήκοντά μου πρὸς τὴν πατρίδα μου, τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂν ἠμποροῦσα καὶ ἐγὼ νὰ τὴν ὠφελήσω εἰς τίποτε. Ἔμαθα μόνον ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ σιωποῦν, ὅτι ὁ καλλίτερος στολισμός των εἶναι νὰ κοκκινίζουν, ὅτι πρέπει νὰ στέλλουν τὰ παιδιά των εἰς τὸν πόλεμον, μὲ τὴν εὐχὴν νὰ μὴ γυρίσουν μᾶλλον παρὰ νὰ νικηθοῦν, πράγματα ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴν ἀντίληψιν τῆς μητρότητος καὶ τῆς ζωῆς.

Ἔμαθα ἀκόμη νὰ κεντῶ, δηλ. νὰ κάνω τρύπες εἰς τὸ πανί, ἐνῷ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ μάθω νὰ τῆς σκεπάζω, ὅταν ἡ πολλὴ χρῆσις τὰς ἀνοίγῃ. Ἔμαθα νὰ παίζω ὀλίγο πιάνο καὶ νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ χορεύω. Ἔμαθα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ ἀπὸ διδασκαλίσσας, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐμάνθανον πῶς νὰ θαυμάζω τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μου, διὰ τὸ πολιτικόν στάδιόν της, διὰ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας μας, διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ φύλου μας εἰς αὐτήν, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ὅλοι γύρω μου, ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τοὺς ἀδελφούς μου, τοὺς φίλους μας, εὐθὺς ὡς ζητήσω νὰ εἰπῶ μίαν γνώμην, ὡς ἐπιθυμήσω νὰ μοῦ λυθῇ μία ἀπορία, ὡς τολμήσω νὰ ἐκφράσω μίαν ἰδέαν, ἡ ὁποία δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς πολιτικὰς φιλίας των, μοῦ λέγουν: ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ κυττάζουν τὸ νοικοκυριό των, ὅτι δὲν ἐννοοῦν τίποτε, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνακατεύωνται, ὅπου δὲν εἶναι ἰδική των δουλειά. Εἰς τὴν θέσιν μου εὑρίσκονται τὰ ἐννέα δέκατα τῶν γυναικῶν.

Ποῦ λοιπὸν ὁ ἀπόμαχος διπλωμάτης ζητεῖ καὶ ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὴν πολιτικὴν ἀνατροφὴν τῶν γυναικῶν;

Ἀθηναία

Ο ΠΑΤΤΕΡΝΟΣΤΡΟ

Μᾶς ἦλθε πάλιν ἀπὸ τὴν ὡραίαν Νεάπολιν ὁ Ἀλέξανδρος Πατερνόστρο, ὁ γόης ψάλτης καὶ ὑμνητὴς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πολιτογραφηθεὶς Ἕλλην πολίτης μὲ ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἀγάπης καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡραῖον καὶ εὐγενῆ, ἐπὶ τριετίαν τώρα, δημοσιογραφικὸν ἀγῶνά του.

Μᾶς ἦλθε πάλιν ὁ διάδοχος τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Bovio, ὁ θαυμάσιος ὁμιλητής, ὁ ῥήτωρ ὁ συγκινῶν καὶ ἐνθουσιάζων, ὁ ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Παρνασσοῦ μὲ τόσην τέχνην καὶ εὐρύτητα σκέψεως παραλληλίσας τὸν Ἑλληνικὸν μὲ τὸν Ρωμαϊκὸν πολιτισμόν.

Θὰ μᾶς ὁμιλήσῃ πάλιν διὰ τὴν Ρώμην καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας. Θὰ ἀνασύρῃ μίαν φορὰν ἀκόμη τὸν πέπλον τῶν αἰώνων καὶ θὰ μᾶς ζωγραφίσῃ, αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης τοῦ λόγου, τὰς δύο ὡραιοτέρας καὶ πλέον δοξασμένας ἐποχὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Θὰ μᾶς εἰπῇ, ὅπως μοῦ ἔγραφε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, διὰ τὴν Ρώμην καὶ τὰς Ἀθήνας. Ὅ,τι καλόν, ὅ,τι μέγα, ὅ,τι ἔνδοξον, ὅ,τι φωτεινὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων κλείουν αἱ δύω αὐταὶ λέξεις, ὁ Πατερνόστρο θὰ τὸ ζωντανεύσῃ, θὰ τὸ ἀναστήσῃ, θὰ τοῦ δώσῃ ζωὴν καὶ κίνησιν. Καὶ θὰ χύσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχήν μας ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ὅλην τὴν γοητείαν διὰ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο παρελθόν, τὸ ὁποῖον τόσον συνδέεται μὲ τὸ παρὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν ἐπίσκεψίν του, ὁ Πατερνόστρο θὰ ἀντλήσῃ πάλιν νέον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸν ὡραῖον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγει εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ τὴν Ρώμην, ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θὰ ἐμπνευσθῇ πάλιν ἀπὸ τὰς ὡραιότητας τῆς τέχνης, ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν, ἣν ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία θὰ τοῦ προσφέρῃ, θὰ μελετήσῃ τὰ ἐθνικά μας ζητήματα, θὰ ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ θύματα τῆς θηριωδίας τῶν βαρβάρων διωκτῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,καὶ θὰ εἰπῇ ἔπειτα, ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ὡραίαν πατρίδα του, τὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας τόσον ἡ διεθνὴς ἐπίσημος πολιτικὴ διαστρέφει καὶ παραλλάσσει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΘ'.

Εἶχα ἐξυπνήσει τὸ πρωὶ ἀπὸ βροντές, ἀστραπὲς καὶ ἀναστάτωσιν τῶν στοιχείων. Ἔπρεπε νὰ γράψω γράμματα, νὰ ἑτοιμάσω τὸ φόρεμά μου διὰ γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεθα προσκεκλημένοι, καὶ εἰς τὰς δέκα νὰ εἶμαι ἑτοίμη διὰ τὸ Μουσεῖον.

Μόλις εἶχα καθίσει νὰ γράψω, ἕνα ἐλαφρὸν κτύπημα τῆς θύρας μὲ διέκοψε. Ἦτο ἡ Κλάρα Σμίθ, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ μοῦ προτείνῃ ἕνα φωτόλουτρον. Θὰ σᾶς ξεκουράσῃ, μοῦ εἶπε. Καὶ διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον, ἐπρόσθεσε. Θὰ τελειώσωμεν τὴν χθεσινὴν συζήτησίν μας. Ἐπειδὴ γράφετε, πρέπει νὰ ἔχετε τελείαν ἀντίληψιν ὅλων τῶν πραγμάτων. Καὶ μὲ παρέσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου, σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Τὸ φωτόλουτρον ἦτο πρόφασις, τὸ ἀντελήφθην ἀμέσως. Ἄλλως τε καὶ ἐκείνη τὸ ὡμολόγησε μὲ τὸ γέλοιο της τὸ πάντοτε ρεμβῶδες καὶ σοβαρόν, τὸ ὁποῖον μετεμόρφωνε, ἐμεγάλωνε, ἐξευγένιζε τὰ ᾽μάτια της. Δηλαδὴ ἐσυνδύασα καὶ τὰς δύω μου αὐτὰς ἐπιθυμίας, μοῦ εἶπεν ἀμέσως. Ὡς ἰατρὸς πρέπει νὰ προσέχω τὴν ὑγείαν τῆς ξένης μου, ὡς γυναίκα Σουηδὴ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ σχηματίσῃ ἰδέας ἐσφαλμένας διὰ τὸ ὡραιότερον καὶ κυριώτερον αἴσθημα, περὶ τὸ ὁποῖον πλέκεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἡτοιμάσθην, εἰσῆλθα εὐχαρίστως εἰς τὸ ἠλεκτροφωτισμένον κλουβί, καὶ ἡ δοκτορίνα ἀντικρύ μου, ξαπλωμένη εἰς τὸν καναπέ, ἐπανέλαβε τὴν ὁμιλίαν της, εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου τὴν εἴχαμεν ἀφίσει τὴν προτεραίαν. Καὶ ἐνῷ τὸ σῶμα μου σιγά, σιγὰ τὸ κουρασμένον καὶ ὀλίγον ἐκνευρισμένον ἀπὸ τὴν

καταιγίδα τῶν στοιχείων, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ μαίνεται ἔξω, ἐνέδιδεν εἰς τὸ θάλπος, καὶ τὰ πολὺ τεντωμένα νεῦρα ἐχαλαροῦντο καὶ ἡσύχαζαν, τὸ πνεῦμα μου καὶ ἡ ψυχή μου ἐντρυφοῦσεν ἐνταυτῷ εἰς μίαν ὁμιλίαν αἰσθηματικήν, εἰς μίαν ἐξομολόγησιν ζωῆς ὡραίας, ζωῆς ἰσχυρᾶς, ἀλλὰ καὶ ζωῆς δοκιμασμένης ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶ βέβαια ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικείας αὐτῆς ζωῆς, εἰς ὅλας τὰς ἰδικιτέρας, αἰσθηματικὰς λεπτομερείας της, διὰ τὸν ἴδιον λόγον,διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πνευματικὸς τηρεῖ τὸ ἀπόρρητον τῶν μυστικῶν τῶν ἐξομολογουμένων. Ὑπάρχουν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας γινόμεθα καὶ ἡμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς διανοίας, πρόσωπα ἱερὰ καὶ τὸ ἔργον μας ὑψόνεται εἰς περιωπὴν τοιαύτην θειότητος, ὥστε νὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ἡ ἐχεμύθεια ὡς ἡ πρώτη καὶ ἀπαραίτητος τῶν ἀρετῶν. Θὰ εἰπῶ μόνον ὅ,τι ἡ ζωὴ ἐκείνη μοῦ ἀπεκάλυψε ψυχικὰς ἀρετὰς καὶ αἰσθηματικὴν ἀντίληψιν καὶ ἠθικὴν ἀντοχὴν τῆς κόρης ἐν γένει καὶ τῆς γυναικὸς ἔπειτα τοῦ Βορρᾶ. Θὰ δώσω τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς, ὅπως ἡ δοκτορίνα μοῦ τὴν περιέγραψε, κοινὴν περίπου δι᾽ ὅλα τὰ κορίτσια, μὲ μικρὰς παραλλαγάς, σχετιζομένας μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν κοινωνικήν των θέσιν.

Νομίζετε, μοῦ εἶπεν, ἐπειδὴ δὲν εἴδατε, ἕως τώρα μάτια νὰ σκορπίζουν ἀστραπὰς πάθους, ὅτι εἰς τὴν Σουηδίαν ὁ ἔρως ἔχει χρεωκοπήσει. Καὶ ὅτι τὸ κοινὸν σχολεῖον διὰ τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια, ἡ κοινὴ ζωὴ καὶ ἡ καθημερινὴ συγχρώτισις τῶν νέων εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ εἰς τὰς κοινωνικάς των σχέσεις ἀμβλύνει κάθε αἴσθημα καὶ καθιστᾶ τὸν ἔρωτα ἀκίνδυνον καὶ ἀπρόσιτον διὰ τὴν νεότητα; Πολλοὶ τὸ ἐπίστευσαν καὶ οἱ ξένοι σοφοί, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπεσκέφθησαν, κρίνοντες ἐπιπολαίως καὶ ἀντιλαμβανόμενοι τὰ πράγματα κατὰ τὸν ἰδικόν των τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, κατὰ τὰς ἰδικάς των αἰσθηματικότητας καὶ παραδόσεις, ἀρνοῦνται εἰς ἡμᾶς τοὺς βορείους τὴν δύναμιν νὰ ἀγαπήσωμεν, νὰ πάθωμεν, νὰ θυσιασθῶμεν διὰ τὸν ἔρωτα. Ἔχουν γράψει πολλὰς παραδοξολογίας ἕως τώρα διὰ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ ὅσοι ἦλθαν νὰ ἰδοῦν τοὺς πάγους μας καὶ νὰ θαυμάσουν τὰ φιόρ μας,ἐφαντάσθησαν τὸν ἄνθρωπον ἐδῶ ἐπάνω πλασμένον διαφορετικά, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα ψήνει ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας.

Ἡ ζωὴ τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἡ δοκτορίνα μοῦ διηγήθη ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μικρά, τὰ παιδικὰ χρόνια, εἶναι κοινὴ δι᾽ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ φέρει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον τὴν γυναῖκα τοῦ Βορρᾶ.

Τὰ πρῶτα βήματα

Τὸ παιδί, τὸ μικρὸν κοριτσάκι καὶ ἀγοράκι τῶν ἑπτὰ ἐτῶν, εἴτε ἀνήκει εἰς τὸν λαόν, εἴτε εἰς τὴν τάξιν ἀστῶν πλουσίων, εἴτε συχνότατα καὶ εὐγενῶν, εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα αἱ ὀλίγαι, ἐλάχισται ἀριστοκρατικαὶ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι μὲ παιδαγωγοὺς ξένας, εἴτε καὶ τοῦ τόπου, ἀρχίζουν εἰς τὸ σπίτι τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν των. Τὸ ἰδιωτικὸν σχολεῖον ἐκεῖ δὲν ἔχει πέρασιν, ἀλλ᾽ οὔτε ἠμπορεῖ νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὸ δημοτικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι τέλειον, ὡς κτίριον, ὡς εὐμάρεια, ὡς ὑγιεινὴ καὶ ὡς διδασκαλία. Ὡς κτίρια τὰ δημοτικὰ σχολεῖα εἶναι παλάτια. Ἀρχιτεκτονικὴ παρμένη ἀπὸ ὅ,τι ἡ τέχνη τῶν αἰώνων παρουσιάζει τελειότερον εἰς ἁρμονίας γραμμῶν, εἰς διαίρεσιν ἁπλῆν, εἰς φῶς, εἰς εὐρυχωρίαν, εἰς καθαρὸν ἀέρα, εἰς θεαματικὴν αἰσθητικήν, εἰς ὑγιεινήν, εἰς πλοῦτον καὶ εἰς καλλοπέρασιν. Ὡς διδασκαλία, οἱ διδάσκαλοι τῶν δημοτικῶν σχολείων εἶναι τέλειοι, ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ διδάσκουν γράμματα, ἀλλ᾽ ἰδίως εἰς τὸ νὰ παιδαγωγοῦν καὶ νὰ ἀφυπνίζουν τὸ παιδὶ εἰς τὸν κόσμον τῆς δράσεως καὶ τῆς ζωῆς, ὅπως τὴν ἐννοοῦν ἐκεῖ ἐπάνω. Διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῇ ἡ ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευσις εἰς ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦνται ἑκατομμύρια κεφαλαίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται εὐκολώτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν. Λοιπὸν κορίτσια καὶ ἀγόρια εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον πέρνουν τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ζωῆς, μὲ ἰσότητα πνευματικὴν καὶ κοινωνικήν, καὶ μὲ ἀδελφοσύνην. Εἰς τὸ σχολεῖον μανθάνουν, ὅτι πλοῦτος, κοινωνικὴ θέσις, καταγωγή, διαφορὰ φύλου εἶναι μηδέν, ἀπέναντι τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πνεύματος, ἀπέναντι τῆς ἱεραρχίας, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἐργασίας, ἀπέναντι τῆς μεγαλοφυΐας. Μανθάνουν ἀκόμη νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος, ἡ ὁποία κανονίζει τὰ τῶν καθηκόντων τῶν μικρῶν μαθητῶν μὲ ὅσην αὐστηρότητα καὶ τὰ τῶν μεγάλων. Ἡ ἀστυνομία τῶν σχολείων φέρει κράνος καὶ σπαθὶ καὶ ὅταν εἰς τὰς ἐννέα τὸ πρωί, ὥραν τῆς εἰσόδου, αἱ θύραι κλείσουν, ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ σχολείου θὰ περιέλθῃ μὲ τὸ ποδήλατον ὅλας τὰς συνοικίας καὶ θὰ κρούσῃ μὲ τὴν ἰδίαν αὐστηρότητα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πλουσίου καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας μικροσκοπικῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ ἀνατροφή, ἡ πολιτεία καὶ τὸ σπίτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν θεωροῦν τὸ παιδὶ ὡς προσωπικότητα, ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ συνειθίζῃ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ σκέψις του διὰ τοῦτο ὡριμάζει κατ᾽ ἀνάγκην ἐνωρίτατα καὶ τὰ αἰσθήματα, φυσικά, συμβαδίζουν μὲ τὴν σκέψιν.

Ἤμουν δέκα ἓξ ἐτῶν ὅταν ἐτελείωσα τὸ γυμνάσιον, λέγει ἡ δοκτορίνα. Εἶχα περισσοτέρους φίλους παρὰ φίλας μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν μου καὶ μαζὶ ἐκάμναμεν σχέδια περὶ τοῦ σταδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξελέγαμεν διὰ τὸ μέλλον. Ἐνίοτε ἐκάμναμεν καὶ αἰσθηματικὰ σχέδια. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι οὔτε τὰ ἀγόρια, οὔτε ἡμεῖς τὰ κορίτσια εὑρίσκαμεν τὰ πρόσωπα τῶν προτιμήσεών μας μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν μας τοῦ σχολείου. Ἐκεῖ μεταξύ μας ὑπῆρχεν ὁ ἔμφυτος ἴσως ἀνταγωνισμὸς τῶν φύλων, ἡ πάλη πρὸς ἐπικράτησιν καὶ διάκρισιν, ἡ προσήλωσις εἰς τὴν διὰ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς μελέτης ἀποκατάστασις. Ἔξω εἰς τὰς κοινωνικάς μας συναναστροφὰς καὶ φιλίας, εἰς τὰ sports καὶ εἰς τὰ patinages τὸν χειμῶνα, ὅταν ἡ φυσική μας ζωὴ ἀφίνετο ἐλευθέρα, εἰς τὴν συνάντησιν ὡρισμένου προσώπου, ἀρχίζαμεν νὰ δοκιμάζωμεν τὴν χαρὰν τῆς νεότητος, ἡ ὁποία ζητεῖ εἰς τὸν ἔρωτα τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ νεότης

Ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου εἴχαμεν κάμει κοινὰς σπουδὰς

ἕως τὸ Πανεπιστήμιον. Οἱ φίλοι του ἦσαν καὶ φίλοι μου. Αἱ φίλαι μου ἦσαν καὶ ἰδικαί του. Οὔτε αὐτός, οὔτε ἐγὼ ἐθέσαμεν εἰς τοὺς κύκλους μας τῶν μαθητικῶν σπουδῶν τὰς συμπαθείας μας. Ἐκάμναμεν μαζὴ ἐκδρομάς, ἐκάμαμεν ταξείδιαἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Σουηδίας, μόνοι μας, νέαι μὲ νέους, χωρὶς μαμάδες καὶ θείες καὶ συνοδούς, εὑρεθήκαμεν μέσα εἰς ἕλκηθρα νέα ζεύγη, νύκτα, ὥρας ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ περάσῃ οὔτε μίαν στιγμὴν ἀπὸ τὸν νοῦν μας ὅτι ἡ ἠθική μας, καὶ ἡ αἰσθηματικότης μας ἠμποροῦσε νὰ προσβληθῇ ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἐπάγγελμα μαζὴ μὲ μίαν συμμαθήτριάν μου, κόρην συνταγματάρχου, ἐκαλέσαμεν τοὺς φίλου μας εἰς συμβούλιον. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἰατρικῆς. Ἁπλῶς ἀπεφασίσθη νὰ ἐσπουδάζαμεν massage. Ἐδιψούσαμεν ἀπὸ ἐργασίαν, ἀπὸ ἄμεσον καὶ ταχεῖαν δρᾶσιν καὶ δι' αὐτὸ τὰ πέντε ἔτη τῶν σπουδῶν τῆς ἰατρικῆς μᾶς ἐφαίνοντο μακρότατα. Οἱ φίλοι μας ἦσαν ὑπὲρ τῆς ἰατρικῆς, ὥστε ὁ φόβος τοῦ συναγωνισμοῦ ἐξέλιπε πλέον.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ δοκτορίνα εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, διότι ὁ πατέρας της εἶχε ἀποθάνει καὶ ἀφῆκε περιουσίαν, ἥτις περιῆλθεν εἰς τὰ δύω παιδιά του, ἀφότου ἡ μητέρα των, νέα ἀκόμη, εἶχεν ἔλθει εἰς δεύτερον γάμον.

Ἀλλὰ εἰς τὴν Σουηδίαν, τὰ κορίτσια, ὅσον πλοῦτον καὶ ἂν ἔχουν, διψοῦν νὰ ἐργασθοῦν, νὰ ἀποκτήσουν ἕνα στάδιον, ἕνα ἐπάγγελμα βιοποριστικόν. Τὸ massage ἀπαιτεῖ δύω μόνον ἐτῶν ἐπιστημονικὴν σπουδὴν καὶ δι' αὐτὸ μετὰ τὸ ἐμπόριον τὰ περισσότερα κορίτσια ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Εἰς τὴν ἐπιμονὴν φίλων καὶ συμμαθητῶν μου ὀφείλω τὸ ὅτι ἔπειτα ἠκολούθησα πλήρεις ἰατρικὰς σπουδάς, ἐπρόσθεσεν ἡ δοκτορίνα.

Εἰς τὸ μεταξὺ μαζὴ μὲ τὰ μαθήματα ἤρχισε καὶ ἡ κοσμικὴ ζωὴ καὶ αἱ συμπάθειαι καὶ αἱ προτιμήσεις καὶ ἡ ζωὴ τῆς καρδιᾶς. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ὑπανδρευθῶ, πρὶν νὰ τελειοποιηθῶ, πρὶν νὰ ἀρχίσω τὸ στάδιόν μου.

Ἐδῶ δὲν ὁμιλεῖ πλέον ἡ δοκτορίνα διὰ τὸν ἑαυτόν της, ἀλλὰ δι' ὅλα τὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα ἐρωτεύονται, ἀποφασίζουν διὰ τὸ μέλλον των, ἀφοῦ ὅμως πρωτήτερα ὑποβάλλουν εἰς δοκιμασίαν καὶ τὸν ἑαυτόν των καὶ τὸν ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς των. Ἡ καθεμία δὲν εἶναι βεβαία πάντοτε, ἂν ὅ,τι αἰσθάνεται εἶναι πραγματικῶς ἔρως, σοβαρός, μεγάλος, ὁ ὁποῖος καὶ μόνος ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν. Δὲν εἶναι βεβαία, ἂν ὁ ἀγαπῶν, εὐθὺς ὡς ἀπομακρυνθῇ, ἢ ὡς συναντήσῃ ἄλλην κόρην πλέον ἀξιαγάπητον, εἴτε διὰ τὸ κάλλος της, εἴτε διὰ τὴν εὐφυΐαν της, δὲν μετανοήσῃ ὅτι ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὸν ἔρωτά του.

Δι' αὐτὸ τὰ περισσότερα κορίτσια ποῦ ἐρωτεύονται, καὶ οἱ περισσότεροι νέοι, φεύγουν ἔπειτα, ταξειδεύουν, πηγαίνουν εἰς τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην, μένουν καιρὸν πολὺν ὁ ἕνας μακρὰν τοῦ ἄλλου μὲ ἄλλους φίλους καὶ συντρόφους, ἕως ὅτου πεισθοῦν ὅτι μένουν πιστοὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκλογήν των, ὅτι ἡ καρδιά των δὲν τοὺς ἠπάτησε. Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ δοκτορίνα εἶχε κάμει τὴν ἐκλογήν της, ὅταν ἔφυγε διὰ τὴν Γερμανίαν, διὰ νὰ μελετήσῃ ἐκεῖ τὸ σύστημα τῆς θεραπείας Kneïpp, ἀλλ' οὔτε ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Βιέννην διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἐκεῖ μαθήματα εἰς τὴν κλινικὴν διασήμου τινὸς νευρολόγου καθηγητοῦ. Δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον, ὡς συνεθίζεται ἐκεῖ, νὰ συνεταξείδευσε καὶ μὲ τὸν μνηστῆρα της ἀκόμη καὶ νὰ συνειργάσθησαν καὶ οἱ δύο μαζὴ εἰς τὰ αὐτὰ πανεπιστήμια.

Τὸ ἀπολύτως βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι κάμνουν ἀρκετὰ ἐνωρὶς ὁ καθένας τὴν ἐκλογήν του, ὅτι τὰ φλέρτ καὶ αἱ ἐρωτοτροπίαι καὶ αἱ φιλαρέσκειαι, αἱ ὁποῖαι συνηθέστατα ἀλλοῦ φέρουν τὸν πομπώδη τίτλον τοῦ ἔρωτος, δὲν ἔχουν πέρασιν ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ὅτι ὁ ἔρως ἂν δὲν τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους καὶ δὲν ἀστραποβολεῖ εἰς τὰ 'μάτια τῶν νέων, αὐτόκλητος παντοῦ καὶ εἰς κάθε στιγμήν, ἀπὸ τὰ νήπια ὡς τοὺς γέροντας, ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ ὁ μόνος καὶ κύριος παράγων τοῦ γάμου.

«Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς πολυετεῖς μνηστείας συμβαίνει νὰ ἀπατώμεθα εἰς τὰς προσδοκίας μας, νὰ βλέπωμεν καταρρέοντα νὰ ὄνειρά μας, καὶ ἀπραγματοποιήτους τὰς ἐλπίδας μας. Ἀλλὰ τότε ὡς μόναι μας καὶ αὐτοβούλως ἀκολουθοῦμεν τὰς προτιμήσεις τῆς καρδιᾶς μας, μόναι μας καὶ πάλιν ἐκριζώνομεν ἀπὸ αὐτὴν κάθε ἀνάξιον αὐτῆς αἴσθημα. Οἱ γονεῖς μας δὲν ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μας ζωήν. Εἰξεύρομεν πάντοτε μίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς παρηγορήσῃ ἀπὸ κάθε ἀτυχίαν καὶ ἀπαγοήτευσιν.

Ὁ γάμος δὲν μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν προσωπικότητά μας καὶ ὁ σύζυγος μένει πάντοτε ὁ σύντροφος καὶ ὄχι ὁ κύριός μας. Ἐάν, ὅπως συμβαίνῃ ἐνίοτε, σπανιώτατα τοῦτο, ὁ σύντροφος θέλῃ νὰ γίνῃ κύριος, τότε τὸ συμβόλαιον διαλύεται, χωρὶς οὔτε ἡ οἰκογένεια, οὔτε ἡ κοινωνία νὰ εὑρίσκῃ τίποτε τὸ μεμπτόν. Συνήθως ἡ θέσις τοῦ ἀνδρὸς γίνεται μετὰ τὴν τοιαύτην διάλυσιν δυσκολωτέρα ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς γυναικός, εἶπεν ἡ δοκτορίνα, στενάζουσα. Οἱ διεζευγμένοι ἄνδρες πηγαίνουν συνήθως εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ ζητήσουν τύχην καὶ, ἴσως, νέους ἔρωτας, εἶπεν ὡς ὁμιλοῦσα πλέον μόνη της.

Πρὸ καιροῦ εἶχα ἐξέλθει ἀπὸ τὸ φωτόλουτρον, εἶχα ἐνδυθῆ καὶ εὑρισκόμην εἰς τὸν ἀντικρυνὸν σοφᾶν, ξαπλωμένη καὶ ἀκούουσα μὲ προσοχὴν τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τῆς ζωῆς τῆς σουηδικῆς νεότητος. Φυσικὰ διὰ τὴν ἀντίληψίν μου ὡς μεσημβρινῆς, ὑπῆρχαν σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦσα. Ὁπωσδήποτε ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἔρως ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι εὐγενέστερος καὶ τιμιώτερος, καὶ ὅτι τὸ ζήτημα μιᾶς κοινῆς ἠθικῆς διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, εὑρίσκεται εἰς τὰς βορείους χώρας σχεδὸν λυμένον. Τοὐλάχιστον εἰς τοὺς κύκλους καὶ εἰς τὰς περιστάσεις, ὅπου τὸ ἐμπόριον τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος εἶναι ἄσχετον μὲ τὸν ἔρωτα, βεβαίως ἡ ἠθικὴ εἶναι μία, κοινή, δικαία, ἀπορρέουσα ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ κανονιζομένη ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἀληθείας, τῆς ἀμοιβαιότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΛΟΛΕΤΤΑΣ

Μόλις εἶχε ἀρχίσει ἡ ἄνοιξις, ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγής, τὰ δένδρα ἤρχισαν νὰ στολίζωνται μὲ ἄνθη καὶ φύλλα καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι τῶν Παρισίων ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ὡραῖα λουλούδια τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς ἐξοχῆς. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο εὔθυμον, ζωηρόν, νέον. Τὰ σπουργίτια, οἱ μάγκες αὐτοὶ τῆς γειτονιᾶς 'πετοῦσαν μὲ χαρὰν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ ἐχαιρέτιζαν τὸν ἐρχομὸν τῆς ἀνοίξεως.

. . . Καὶ ἡ Λολλέτα ἄνοιξε διάπλατα τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἐκάθητο μὲ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἦτο χήρα ἑνὸς λοχαγοῦ, ἀποθανόντος εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Κατοικοῦσαν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν μιᾶς ἀπὸ τὰς ἀπεράντους ἐκείνας οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐνοικιασταὶ ἠμποροῦν νὰ κάθωνται χρόνια ὁλόκληρα ὁ ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται, χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν καὶ ἀκόμη χωρὶς νὰ βλέπωνται.

Ἔζοῦσε ἐκεῖ ζωὴν μοναχικήν, ἥσυχον καὶ γλυκεῖαν χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται διόλου, διόλου, δι' ἐκεῖνα ὅπου συνέβαινον εἰς τὸν ἔξω κόσμον, κεντῶσα τὴν προῖκα της, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην διασκέδασιν, ἀπὸ τὸ πιάνο της—μουσικὸς λαμπρά, καλλιτέχνης ἐκ φύσεως, δὲν ἐγνώριζε τὸ τάλαντόν της,—καὶ οὐδέποτε εἶχε κάμει σοβαρὰς μελέτας.

Τὴν προῖκα της! . . . δὲν ἠμποροῦσε νὰ συλλογισθῇ αὐτὴν χωρὶς νὰ μειδιάσῃ . . . τῆς ἐφαίνετο ὅτι ὅταν ἐτελείωνε τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ ἔργον, τὸ Βασιλόπουλο θὰ ἤρχετο μόνο νὰ τὴν ζητήσῃ διὰ σύζυγον.

Τὸ Βασιλόπουλο! . . . δὲν ὑπῆρχε εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν οὔτε φιλοδοξία, οὔτε ὑπερηφάνεια, οὔτε ματαιότης κακὴ ἢ ἀνόητος . . . Οὔτε ἐσκέρθη κἂν ἂν θὰ ἦτο πλούσιο . . . ὡραῖος . . . καὶ νέος. Ἦτο ἁπλούστατα ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, καὶ τὸν ἐπερίμενε ὑπομονετικὰ διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ φανταασθῇ ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο.

Τότε ἐσήκωνε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κέντημα της καὶ ἀκολουθοῦσε μὲ τὴν σκέψιν τὸ φωτεινὸν ὄνειρόν της, ἔπειτα ἔξαφνα ἔπεφτε ἀπὸ τὰς ἰδεώδεις ὀνειροπολήσεις της εἰς τὴν πεζὴν πραγματικότητα, καὶ γελῶσα μὲ τὸν ἑαυτόν της ξανάρχιζε τὸ ἔργον της.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῷ εἰργάζετο ἥσυχα ὅπως συνήθως, ὁ ἦχος ἑνὸς βιολοντζέλου, μελαγχολικὸς καὶ βραδύς, ἐτάραξεν ἔξαφνα, τὴν ἡσυχίαν τῆς μεγάλης αὐλῆς.

Ὁ καλλιτέχνης—κάποιος γείτονας—ἦτο ἐπιδέξιος. Ἔπαιζε μὲ ἔκτακτον ἔκφρασιν, ἔκαμνε νὰ ὁμιλῇ τὸ ὄργανόν του μὲ θελκτικὴν σοβαρότητα, σὰν τὰ ἔβγαζεν ἀπὸ τὴν ψυχήν του. Ἡ Λολέττα ψάλλουσα σιγὰ σιγὰ ἐσυνόδευε ὀλίγον τὸ ὄργανον· εἶνε τὸ andante τῆς Σερενάτας τοῦ Beethowen, εἶπε μόνη, καὶ τί ὡραῖα ὅπου τὴν ἐννοεῖ, πῶς χρωματίζει κάθε φράσιν . . . . θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι πονεῖ καὶ κλαίει.

Κάθε ἡμέραν τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ ἄγνωστος ἤρχιζε νὰ παίζῃ διάφορα ἔργα, μὲ τὴν αὐτὴν τέχνην πάντα, μὲ τὴν αὐτὴν βεβαιότητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, μὲ τὸ αὐτὸ βαθὺ καὶ παραγμένον αἴσθημα, καὶ ἡ διασκέδασις αὐτὴ εἰς τὴν καθημερινὴν μονοτονίαν τῆς ἐργασίας, ἔδωκε μίαν ἀκτῖνα χαρᾶς, εἰς τὴν μονότονον ζωὴν τῆς νέας.

Ἀσυνειδήτως ἐπλησίασε εἰς τὸ πιάνο της τὸ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε δειλά, χωρὶς νὰ κτυπᾷ τὰ πλῆκτρα νὰ παρακολουθῇ τὸ βιολοντζέλο, εὑρίσκουσα ἄμετρον χαρὰν νὰ συναντᾶται πνευματικῶς μὲ τὸν ἄγνωστον μουσικόν.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαβε περισσότερον θάρρος, τὰ πλῆκτρα ἐκτυπήθησαν μὲ περισσοτέραν δύναμιν, ὁ ἦχος ἐγέμισε τὸν ἀέρα καὶ ἐσυνόδευσεν οὕτω μίαν ὁλόκληρον ρομάντζαν. Ἄλλην πάλιν ἡμέραν ἐκείνη τοῦ ἔδωκε τὸν τόνον.

Ὁ καλλιτέχνης ἐδίστασε διὰ μίαν στιγμήν, ἔπειτα ἤρχισε νὰ τὴν ἀκολουθῇ, εὐχαριστούμενος καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἐξ ἀποστάσεως αὐτὸ duo. . .

Ἕνα πρωὶ ἡ Λολέττα ἠσθάνθη τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ πολὺ δυνατά. Εἰς τὸ παράθυρο τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ ἐστέκετο ἕνας νέος. — Ἦτο αὐτὸς δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο αὐστηρὰ καὶ λυπημένη, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν κανονικὰ καὶ λεπτά. Ἤρεσε εἰς τὴν Λολέττα. Ἐνόμισε μάλιστα ὅτι οὐδέποτε ἐφαντάσθη τὸν ἄνθρωπον τῶν ὀνείρων της διαφορετικόν.

Ἀλλὰ διατὶ ἐκρατοῦσε διαρκῶς τὰ μάτια κατεβασμένα πρὸς τὴν αὐλήν; Ἦτο ἀπὸ ὑπερβολικὴν δειλίαν, ἡ νέα ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Ἐγὼ εἶμαι ὅπου σὲ συνοδεύω, ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπιστεύεσαι τὰς σκέψεις σου καὶ τὰ ὄνειρά σου.. αὐτὸ δὲν ἀξίζει τοὐλάχιστον ἕνα μειδίαμα;

Δύο τρεῖς φορὲς, τὴν εἶδε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια νὰ τὴν κυττάξῃ. Καὶ ἡ Λολέττα ἤρχισε νὰ πειράζεται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν αὐτήν. Διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἔκαμε τὴν θυμωμένη καὶ δὲν ἄνοιξε τὸ παράθυρό της.

— Τὸν μισῶ... τὸν ἀποστρέφομαι....

Τὸ πιάνο της ἔμεινε σιωπηλό. Ἔπειτα μετανοοῦσα διὰ τὴν κακίαν της, καὶ ἀναλαβοῦσα ἐλπίδα, τὸν ἐσυνόδευε ἐκ νέου καὶ τότε ἐνόμιζε ὅτι διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὸ ὄργανον ἔπαιζε μὲ περισσότερον πάθος.

Καὶ ἡ Λολέττα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἠγάπα τὸν βιολοντζελίστα. Τέλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο. Τότε θὰ ἔλεγε εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι ἢ θὰ τὸν πάρῃ ἢ θ' ἀποθάνῃ,

Μίαν ἡμέραν ὅπου ἐξῆλθε μόνη δι' ἐργασίαν, ὅταν ἐπέστρεφεν ἐμπῆκεν εἰς τὸ καμαράκι τῆς θυρωροῦ καὶ μὲ ἀδιαφορίαν τὴν ἠρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος παίζει τόσο ὡραῖο βιολοντζέλο;

Καὶ μὲ τὴν καρδιὰ ξεσχισμένη διὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ὡραίου ὀνείρου της, ἡ Λολέττα ἔμαθε, διατὶ ὁ νέος ἐκρατοῦσε διαρκῶς τὰ μάτιά του κατεβασμένα.

— Εἶνε ἀπεκρίθη ἡ θυρωρός, μὲ ὕφος λυπημένο, ἕνας δυστυχὴς τυφλός, δεσποινίς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄλλην διασκέδασιν ἀπὸ αὐτήν. (Guy de Téramond)

(Κατὰ μετάφρ. δος **Εἰρήνης Νικολαΐδου**)

ΜΙΑ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

Ὁ Σύλλογος τῶν Ὠφελίμων βιβλίων εἶχε πάλιν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν ἑορτήν του. Ὁ Πρόεδρος κ. Βικέλας ἀπηρίθμησεν ἐνώπιον κοινοῦ ἐκλεκτοῦ, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ μὲ στοργὴν τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἔργον, ὅλας τὰς διακλαδώσεις τοῦ Συλλόγου καὶ διέγραψεν ἕνα φωτεινὸν κύκλον δράσεως, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον καὶ οἱ τυφλοὶ ἀκόμη θὰ φωτισθοῦν.

Διότι τὸ σχολεῖον τῶν τυφλῶν εἶναι σήμερον πραγματικότης καὶ ὄχι ὄνειρον πλέον καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνιά του εἰς μίαν μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς Καλλιθέας, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνῃ γρήγορα μεγάλη.

Πλὴν τούτου εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Ὠφελίμων Βιβλίων ὀφείλεται ἡ γενναία δωρεὰ τῶν κ. κ. Τσανακλῆ καὶ Ρόστοβιτς, διὰ τῆς ὁποίας ἐξησφαλίσθη καὶ ἡ ἵδρυσις στρατιωτικοῦ ἀθλητικοῦ ἰνστιτούτου κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Σουηδικῶν.

Ἀκόμη εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ὀφείλεται ἡ δωρεὰ ἐκ τριάντα χιλ. δραχμῶν ὁμογενοῦς ἐκ Κάϊρου, πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς σκοποβολῆς εἰς τὰ γυμνάσια καὶ ἵδρυσιν σκοπευτηρίου.

Τέλος εἰς ἐπισφράγισιν ὅλης αὐτῆς τῆς ὡραίας καὶ ἐθνικωτάτης δράσεως ὁ Σύλλογος προέβη καὶ εἰς ἔκδοσιν περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Μελέτη» καὶ τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνεται πιστότατα εἰς τὸν τίτλον του.

Ὁ κ. Βικέλας εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ εὐτυχεῖς ἱδρυτὰς σωματείων, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου βλέπουν τοὺς κόπους καὶ τὰς προσπαθείας των, στεφομένας ἀπὸ ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποῖοι εἰξεύρουν νὰ κοπιάζουν καὶ νὰ μοχθοῦν, ὡς καὶ νὰ ἐκλέγουν τοὺς συνεργάτας καὶ συναγωνιστάς των.

Εἰς τὸ Συμβούλιόν του καὶ εἰς τὸν γραμματέα του κ. Δροσίνην, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ποιητής, ἔχει τὸ πρακτικώτερον καὶ δαιμονιώτερον πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὁ κ. Βικέλας εὗρεν ἀνθρώπους ἀνταξίους τοῦ μεγάλου ἔργου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ ἐπιδιώκεται.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Νίκη τοῦ καλοῦ φεμινισμοῦ.— Ἡ ἑταιρία τῶν Φιλολόγων πρόκειται νὰ δειχθῇ τελείως περιποιητικὴ διὰ τὰς συναδέλφους της, τοῦ ἄλλου φύλου. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Georges Sand, σκέπτονται νὰ δεχθοῦν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας καὶ μίαν φιλόλογον γυναῖκα. Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο ἀπὸ τὸν κύριον Jules Bois, ὁ ὁποῖος προήδρευε κατὰ τὸ τελευταῖον μηνιαῖον δεῖπνον τῆς Ἑταιρίας τῶν Φιλολόγων.

«Αἱ γυναῖκες, εἶπε, μὲ τὴν ἀξίαν των, μὲ τὴν ἐνεργητικότητα των, κατέκτησαν σπουδαῖον μέρος εἰς τὸ βασίλειον τῶν πραγμάτων. Τὰς θεωροῦμεν ὁμοίας μας· ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ τὰς μεταχειρισθῶμεν ὡς τοιαύτας».

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἀμέσως, μία μυθιστοριογράφος νὰ λάβῃ τὴν θέσιν της μετὰξὺ τῶν διευθυνόντων τὴν Ἑταιρίαν, διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύῃ καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τὰ γυναικεῖα συμφέροντα.

Ἡ ἕδρα τῆς Γεωργίας Sand θὰ καταληφθῇ λοιπὸν μετ' ὀλίγον. Ἀναφέρεται ἤδη τὸ ὄνομα τῆς εὐτυχοῦς μυθιστοριογράφου, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν αὐτήν. Λέγεται ὅτι ἔχει τὸ πκράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Νίκη ἄλλου φεμινισμοῦ.— Ἡ Μὶς Maitland Alexander ἐθριάμβευσε πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας τοῦ Pittsburg. Ἡ Ἀμερικανὶς αὐτή, ἡ ὁποία κατέχει πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ σταύλους μὲ ὡραῖα ἄλογα, ἠθέλησε νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁδηγήσῃ μόνη ἕνα θαυμάσιον ἵππον της εἰς τὴν νίκην. Ἐφόρεσε λοιπὸν τὴν ζακέττα καὶ τὸ κασκέττο τοῦ ἱπποκόμου, ἐκάθισεν ὅπως οἱ ἄνδρες ἐπὶ τοῦ ἵππου της καὶ μὲ μεγάλην ἐπιδεξιότητα ἐκέρδισε τὸν δρόμον.

Ὁποία νίκη !

Τὰ πουδραρισμένα μαλλιά.— Λέγεται ὅτι μαζῆ μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μόδας Λουδοβίκου XVI, τὴν ὁποίαν μερικαὶ ράπτριαι θέλουν νὰ παρουσιάσουν κατὰ τὴν ἐρχομένην ἄνοιξιν—θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ὡραῖα πουδραρισμένα μαλλιά. Διὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβέστεραι θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴς πουδραρισμένες περοῦκες, διότι τὰ φυσικὰ μαλλιὰ διὰ νὰ σταθῇ ἡ ποῦδρα, ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀλειφθοῦν προηγουμένως μὲ βαζελίναν,— τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον — καὶ ἔπειτα νὰ πουδραρισθοῦν. Καὶ τότε ἀκόμη ἡ πούδρα δὲν στέκεται καλά. Τὰ μαλλιὰ ὑπάρχουν κυρίαι ὅπου τὰ πουδράρουν ὄχι μὲ ἄσπρη ποῦδρα, ἀλλὰ μὲ ποῦδρα ὀλίγον ἀνοικτοτέρου χρώματος ἀπὸ τὰ μαλλιά των, διὰ νὰ τοὺς δώσουν κάποιαν ἐλαφρότητα, ἡ ὁποία πηγαίνει πολὺ εἰς τὸ πρόσωπον.

Τὸ σχῆμα τοῦ μαντηλιοῦ.— Τὸ σχῆμα τοῦ μαντηλιοῦ ἐκανονίσθη ἀπὸ μίαν διαταγὴν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου XVI καὶ ἑπομένως ἔγινε νόμιμον.

Ἄλλοτε τὰ μαντήλλια ἦσαν στρογγύλα, καταστρόγγυλα. Ὁ βασιλεὺς ἐλεεινολόγησε τὴν στρογγυλότητα αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μύτη του δὲν ἦτο εὐχαριστημένη, καὶ ἀπεφάσι-

---

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

I

Ἂν καὶ μόλις ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῶν Ματακίνων, αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε νὰ ὀνειρεύεται πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ὅταν θὰ ἐγίνετο σύζυγος ἑνὸς ὡραίου πρίγκηπος· ἕνα πρωὶ λοιπόν, ἐνῷ αἱ καμαριέραι της τὴν ἐκτένιζαν ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην της, ταῖς εἶπε ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ὑπανδρευθῇ. Βεβαίως ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀπρεπὲς εἰς τὴν ἐξομολόγησιν αὐτήν, καὶ δὲν εἶνε συνήθεια αἱ νέαι πριγκήπισσαι νὰ λέγουν ἔτσι φανερὰ τὴν μυστικὴν γνώμην των. Ἐν τούτοις ἡ μοῖρα Holda, ἡ ὁποία ἦτο ἡ νονὰ τῆς πριγκηπίσσης, δὲν ἐθύμωσε ὅπου μὲ τόσην ἀκρισίαν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της· ἦτο μία καλὴ μοῖρα ἂν καὶ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀπηλλαγμένη κάποιας κακίας. Αἱ θύραι τοῦ δωματίου ἄνοιξαν διὰ μαγείας καὶ εἰσῆλθεν ἐνδεδυμένη μετὰ μεγάλης πολυτελείας, μὲ τὸ ὕψος γελαστόν· ἔξη ἀραπάκια, ἐρχόμενα πίσω της ἐκρατοῦσαν τρία μεγάλα κιβώτια, καὶ τὰ κιβώτια αὐτὰ ἦσαν τὰ ὡραιότερα τοῦ κόσμου τούτου. Τὸ πρῶτο ἦτο ἀπὸ ἀσημι σκαλιστό, τὸ δεύτερον ἀπὸ καθαρὸν χρυσὸν καὶ τὸ τρίτον ὅλον ἀπὸ πολύτιμες πέτρες.

— Ἔ! καλήμερα βαπτισκιά μου!

— Καλημέρα νονά μου!

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ἀνυπομονεῖς νὰ ὑπανδρευθῇς;

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἀποστρέφομαι τὸν γάμον, ἐὰν μοῦ ἔδιδαν σύζυγον, ὅπως τὸν ὀνειροπολῶ! καὶ διὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, ὅμοιον μὲ ἕνα νέον πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον ὀνειρεύομαι κάμμιὰ φορά.

— Πῶς εἶνε ὁ πρίγκηπας αὐτός;

— Ἄχ! ποτὲ κανεὶς δὲν εἶδε θελκτικώτερον ὄν ἀπὸ αὐτόν.

— Ἐξηγήσου καλλίτερα.

— Κατὰ πρῶτον, εἶνε ντυμένος μεγαλοπρεπέστατα καὶ μὲ πολὺ γοῦστο.

— Δὲν εἶνε σπάνιοι εἰς τὰ περίχωρα, οἱ καλοενδεδυμένοι πρίγκηπες.

— Ἔχει πρόσωπον ἀνθηρὸν καὶ χείλη δροσερά, ὅπως ἕνα τριαντάφυλλο, ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν δροσιά.

— Δὲν λείπουν πρίγκηπες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡραῖον στόμα.

— Ἔχουν τὰ γαλανὰ μάτια του τόσον βαθειά, τόσο μεγάλη γλύκα, ὥστε ὅταν τὰ κυττάζῃ κανείς, νομίζει πῶς βλέπει τὸν ἄπειρο οὐρανὸ ἀνάμεσα ἀπὸ δύο διάφανα σαπφείρια.

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ μοῖρα, μάτια τέτοιου εἴδους βέβαια δὲν εἶνε κοινά, θὰ κοπιάσῃς πολὺ διὰ νὰ εὕρῃς ὅμοια. Εὐτυχῶς ἐπειδὴ εἶμαι καλὴ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἐκθέσω εἰς τὸ νὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν ἐκλογήν σου· θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ παντρευθῇς τρεῖς φορές· βεβαίως ἐὰν δὲν κατορθώσῃς εἰς τοὺς τρεῖς συζύγους νὰ εὕρῃς ἕνα, ὅπως τὸν ὀνειροπολεῖς, τότε θὰ ἔχῃ βάλει ὁ διάβολος τὸ χέρι του.

— Πῶς! νὰ παντρευτῶ τρεῖς φορές; εἶπε κοκκινίζουσα ἡ πριγκήπισσα

— Ὄχι τὴν ἴδια ἡμέρα! Θὰ φροντίσῃς νὰ ἀφήσῃς μεταξὺ τῶν γάμων σου τ' ἀναγκαῖα διαστήματα. Ἐκτὸς τούτου ἂν τόσοι γάμοι σοῦ ἐπιτρέπονται, δὲν σοῦ ἐπιβάλλονται· τίποτε δὲν σὲ ἐμποδίζει νὰ μείνῃς εἰς ἐκεῖνον, ὅπου θὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, ὅπως ἐπίσης ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς πολλὰς δοκιμάς, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ἔφερα τὰ τρία αὐτὰ κιβώτια· μέσα εἰς ἐκεῖνο ὅπου εἶνε ἀπὸ ἀσῆμι σκαλιστό, εἶνε ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτό, στολισμένο μὲ ταντέλλες, τὸ ὁποῖον θὰ φορέσῃς εἰς τὸν πρῶτον γάμον σου· εἰς τὸ ἄλλο κιβώτιον τὸ χρυσό, θὰ εὕρῃς ἕνα φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἡλιου καὶ τῶν ἄστρων, τὸ ὁποῖον θὰ στολισθῇς διὰ νὰ σὲ θαυμάσῃ ὁ δεύτερος σύζυγος· τὸ φόρεμα τοῦ τρίτου γάμου,—τὸ ὡραιότερον καὶ ἀπὸ τὰ τρία ἄλλα—εἶνε κλεισμένο μέσα εἰς τὸ τελευταῖον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ πολύτιμα πετράδια.

II

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Χολκόνδης, ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μαντακίνων, διὰ νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν κόρην τοῦ βασιλέως, τῆς ὁποίας ἡ ὀμορφιὰ ἦτο ξακουστὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ποτὲ κανεὶς δὲν εἶχε δεῖ πρίγκηπα τόσον ὡραῖα στολισμένον ὅπως αὐτός! Ἐπάνω εἰς φορέματα ἀπὸ μεταξωτὸ ἄσπρο καὶ ἀπὸ τριανταφυλλιὲς μουσουλίνες, ποῦ τὸ χρῶμά των ἦτο σὰν τὰ σύννεφα τῆς αὐγῆς, ἦσαν κεντημένα διάφορα κεντήδια μὲ μαργαριτάρια, ρουμπίνια, καὶ σμαράγδια. Ἡ πριγκηπέσσα, ἐθαμβώθηκε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασιν διὰ νὰ παντρευθῇ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ βασιλέως τῆς Χολκόνδης.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀσημένιο κιβώτιο τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα καὶ τὸ ἐφόρεσε μὲ εὐχαρίστησιν διὰ τὸν γάμον. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἕνα ὡραῖο φόρεμα δὲν εἶνε προτέρημα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐπισκιάσῃ ἄλλα ἐλαττώματα. Ὁ σύζυγός της ὅταν ἦτο μὲ τὰ φορέματα τοῦ σπιτιοῦ τὸ πρωί, δὲν ἔμοιαζε πλέον μὲ τὸν ὡραῖο πρίγκηπα ὅπου εἶχε δεῖ εἰς τὸν ὕπνον της. Ποῦ ἦσαν τὰ γλυκὰ καὶ βαθειὰ μάτια· σὰν τὸ οὐρανό; Ἔγινε λίγο-λίγο, πολὺ μελαγχολική, ἔμεινε ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα εἰς τὴν κάμαρά της, κλαίουσα διαρκῶς, ὥστε ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ κάμῃ τὴν λυπημένη, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμαθε, ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἦτο φοβερὸς κυνηγός, κατεφαγώθηκε ἀπὸ τὰ λεοντάρια, εἰς τὰ ὄρη.

III

Ἀφοῦ τὸν ἐπένθησεν ἓξ μῆνας, ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ὅτι τίποτε δὲν τὴν ἠνάγκαζε νὰ μείνῃ χήρα, καὶ αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ ἀπὸ ἀγάπην, ὅταν εἶδεν ἕνα ἱππότην, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχε ἔλθει εἰς τὴν αὐλήν, ἔπειτα ἀπὸ μίαν λαμπρὰν νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὄχι μόνον ὁ ἱππότης αὐτὸς ἦτο λαμπροστολισμένος. ἀλλὰ εἶχε καὶ ὡραῖον πρόσωπον, καὶ δροσερὰ κόκκινα χείλη. Ἡ πριγκήπισσα ἐχάρηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον καὶ ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν νέαν αὐτὴν πρότασιν.

Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοῦν κιβώτιον τὸ φόρεμα ὅπου εἶχε χρῶμα σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὸ ἐφόρεσε κατευχαριστημένη διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὸν νὰ ἔχῃ μόνον ὡραῖα φορέματα καὶ κόκκινα χείλη καὶ δροσερὰ ὡς ἄνθος, διὰ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν μιᾶς γυναικὸς, ἀπαιτητικῆς ὅπως αὐτή.

Ὄχι, ὁ σύζυγος αὐτὸς δὲν ἦτο ἀκόμη ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχε ὀνειρευθῆ· δὲν εἶχε τὰ ὡραῖα γλυκὰ μάτια τὰ ὁποῖα ἔμοιαζαν μὲ διάφορα ζαφείρια! Ἐλυπεῖτο τὴν ἡμέρα, ἀπελπίζετο τὴν νύκτα, δυστυχεστάτη ὅσον ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς, τόσον ὥστε ἔκαμε μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ μὴν μειδιάσῃ ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυα της, τὴν ἡμέραν ὅπου τῆς εἶπον, ὅτι ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ριψοκίνδυνος καὶ ἐζητοῦσε ὅλα τὰ παράδοξα, ἐσκοτώθηκε μέσα εἰς ἕνα μαγευμένον δάσος ἀπὸ μίαν μάγισσαν.

IV

Ἕνα ἔτος πέρασε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἡ πριγκήπισσα διὰ νέον γάμον· αἱ δύο πρῶται δοκιμαὶ τὴν εἶχον πολὺ ἀπογοητεύσει ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ συλλογισθῇ διὰ τρίτον· ἐσυλλογίζετο ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ ποτὲ σύζυγον ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον ὅπου ὠνειρεύετο καὶ ἐμελαγχολοῦσε. Ἀλλ' ἐδῶ βράδυ, ἐνῷ ἐπερπατοῦσε εἰς μιὰ δενδροστοιχία τοῦ βασιλικοῦ κήπου, εἶδε νὰ ἔρχεται τὴν ὥραν τοῦ ἡλιοβασιλέματος ἕνας νέος, ὡραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους! Ἦτο ἄραγε θνητὸς ἢ κάποιος ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ τὸν παράδεισον; Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦτο ντυμένος μὲ τὴν λάμψιν τῶν ἄστρων, τὸ στόμα του ὡμοίαζε μὲ τριαντάφυλλον, ἀλλὰ μὲ τέτοιο τριαντάφυλλο ὅπου δὲν ὑπῆρχε εἰς κανένα περιβόλι, καὶ ὅταν τὴν ἐπλησίασε, τὰ μάτια του εἶχαν τόσον βαθειὰ τόσον μεγάλην γλύκα, ὥστε ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ διάφανα ζαφείρια. Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἤβρε πλέον τὸν σύζυγον, ὅπου ἐζητοῦσε! Εὑρίσκετο ἐκεῖ, πλησίον της, ὅμοιος μὲ τὴν ὡραίαν ἐμφάνισιν τοῦ ὀνείρου της, ὅταν τῆς εἶπε μὲ τὴν τόσον ἁρμονικὴν φωνήν του: «Θέλετε ὡραία πριγκήπισσα νὰ γίνετε γυναῖκά μου;» ἐνόμισε ὅτι θ' ἀπέθνησκε ἀπὸ εὐτυχίαν.

Τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ἄνοιξε τὸ τελευταῖον κιβώτιον, τὸ καμομένον ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, νὰ βγάλῃ τὸ τρίτον νυμφικὸν φόρεμα, τὸ ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα.

Ἀλλά, μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, ὑπῆρχε ἕνα πολὺ περίεργο φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕνα σάβανον. Τότε ἡ πριγκήπισσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἐννοοῦσα ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμὴ ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ. Καταληφθεῖσα ἀπὸ ἕνα αἰφνίδιον πόνον ἀπέθανε πρὶν νὰ νυκτώσῃ. Τῆς ἐφόρεσαν τὸ σάβανον καὶ τὴν ἔβαλαν μέσα εἰς τὸ κιβώτιον ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια. Διότι κανεὶς δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀποκτήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου του· βέβαια ἐδῶ κάτω δὲν ὑπανδρεύονται αἱ πριγκήπισσαι νέους πρίγκηπας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν θαυμάσια φορέματα, χείλη ὅμοια μὲ ἄνθη, καὶ μάτια εἰς τὰ ὁποῖα μειδιᾷ τὸ γαλανὸν χρῶμα τοῦ μεγάλου οὐρανοῦ.

(Catulle Mendès).

σεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ γίνωνται τετράγωνα. Ἰδοὺ τὸ κείμενον τῆς διαταγῆς:

«Τὸ μάκρος τῶν μαντηλιῶν, τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται εἰς τὸ βασίλειον, θὰ εἶνε ὅμοιον μὲ τὸ πλάτος».

Ἡ ἐπανάστασις ἐπέρασε ἐπάνω εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀλλάξῃ, ἀφοῦ καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ μαντήλια μας εἶνε τετράγωνα.

Αἱ προσωπῖδες.—Κατὰ τὸ διάστημα δύο αἰώνων, εἶνε γνωστόν, ὅτι οἱ ἐπίσημοι δὲν ἐξήρχοντο εἰς τοὺς δρόμους παρὰ μὲ τὸ πρόσωπον σκεπασμένο μὲ προσωπῖδα.

Ἦτο συρμὸς ἰταλικός, ὁ ὁποῖος διεδόθη καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, μετὰ τοὺς πολέμους τῆς Ἰταλίας· ἡ μεγαλειτέρα κυριαρχία της εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Ι καὶ τοῦ Ἑρρίκου ΙΙΙ.

Ὁ κύριος Cerfcer, μᾶς δίδει διὰ τὴν προσωπῖδα πολυτίμους πληροφορίας.

«Ἡ προσωπὶς αὐτή, τῆς ὁποίας ὁ προσδιορισμὸς εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο νὰ φυλάττῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολάς, ὠνομάζετο ἐπίσης «κάλυμμα τῆς ἀσχημίας». Κατεσκευάζετο ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο μὲ φόδραν ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτό, ἐδιπλώνετο σὰν ἕνα μικρὸ χαρτοφυλάκιον καὶ δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ κανένα δέσιμον. Ἕνα μικρὸ σύρμα ἀσημένιο, τὸ ὁποῖον ἐτελείωνε εἰς μίαν μικρὰν μπάλα, ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, εἰς τὸ ὕψος τοῦ στόματος καὶ οὕτω ἠμποροῦσε νὰ κρατεῖται μεταξὺ τῶν χειλέων.

«Ἡ μπάλλα αὐτὴ ἄλλαζε τὴν φωνὴν καὶ τὸν τρόπον ὅπου ὡμιλοῦσαν, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸς ὄφελος ἐκείνου ποῦ τὴν κρατοῦσε. Ἐπειδὴ ἐγίνετο κατάχρησις τῆς προσωπῖδος, τὸ 1535 ἔτος νόμος τὰς ἀπηγόρευσε, χωρὶς ὅμως μεγάλην ἐπιτυχίαν, διότι ἡ χρῆσις των ἐξηκολούθησε καὶ μετά, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαναστάτιδας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ δύνανται νὰ συνωμοτοῦν ἐλευθέρως καὶ νὰ συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἐχθρούς των χωρὶς ν' ἀναγνωρίζωνται». Ἡ προσωπὶς ἦτο προνόμιον τῶν εὐγενῶν. Οἱ ἀστοὶ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φορέσουν. Σήμερον εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ἀπόκρεω.

Η ΚΙΝΑ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία, οἱ δύω αὐτοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ ὅ,τι ἔχουν καλλιτεχνικόν, κομψὸν καὶ ὡραῖον διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καταστήματος τοῦ κ. Γεωργιάδου. Τὰ libelots τοῦ συρμοῦ ἔρχονται τώρα κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην αὐτὴν χώραν, καθὼς καὶ τὰ ὡραῖα σερβίτσια τοῦ τσαϊοῦ καὶ τοῦ καφφὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν κομψῶν σκευῶν καὶ ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὴν ἰδιότροπον ὡραιότητά των, ἔχουν καὶ τὸ μεγάλο πλεονέκτημα νὰ εἶναι εὐθηνά.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ἀκαδημίας 37, ἐσχηματίσθη ἤδη ἰδιαιτέρα τάξις καλλιτεχνικῶν μαθημάτων, cours ζωγραφικῆς, πυρογραφίας καὶ ἀγγειοπλαστικῆς εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται δεκαὶ μαθήτριαι καὶ διὰ τὴν σειρὰν ὁλόκληρον καὶ δι' ἓν ἕκαστον ἰδιαιτέρως μάθημα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΚΡΙΣΤΟΦΛ ΣΑΣ

Τελευταίως μὲ τὴν μόδαν τῶν λευκῶν μετάλλων τὰ σερβίτσια κριστόφλ εἶχαν ὀλίγον λησμονηθῆ. Ὅτι εἶναι τὰ πολυτιμότερα καὶ τὰ αἰώνια, τὰ κληροδοτούμενα ἀπὸ τὴν γιαγιὰν εἰς τὴν ἐγγονὴν εἶναι ἀναμφισβήτητον. Τώρα δὲ μὲ τὴν πτῶσιν τοῦ συνκλλάγματος εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε βαλάντιον. Μίαν ὡραίαν καὶ πλουσίαν συλλογὴν τοιούτων σερβίτσιων τραπεζιοῦ εἴδαμεν εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον Π. Τζίνη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 78. Τὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς μητέρας διὰ τὰ νυμφικὰ κάνιστρα τῶν κοριπσιῶν των καὶ ὡς δῶρα ἀκόμη πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλας μελλονύμφους.

Ἄλλως τε εἰς τὸ κατάστημα Τζίνη ἠμποροῦν οἱ ἑτοιμαζόμενοι διὰ νοικοκυρεὸ νὰ προμηθευθοῦν καὶ χρυσᾶ καὶ ἀδαμάντινα κοσμήματα καὶ σερβίτσια γλυκοῦ καὶ τσαϊοῦ καὶ bibelois σαλονιῶν καὶ γραφείων καὶ ὡρολόγια καὶ βάζα. Ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ κομιζὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν εὐθηνά, εὐθηνότατα.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΥΦΟΝ

Τώρα μὲ τὴν νέαν πάλιν τοῦ τύφου ἐπιδημίαν ἡ προμήθεια νεροῦ καθαροῦ, ἀμολύντου, ὑγιεινοῦ εἶναι ἀπαραίτητος, ὅσον καὶ ἡ προμήθεια ψωμιοῦ. Τὸ νερὸν τῆς Σαρίζης τῆς Ἄνδρου, τὸ γνωστότατον διὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ψαμμιάσεις καὶ νεφρὰ καὶ στομάχια, ἔγινεν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη καὶ τὸ ἐνδεδειγμένον νερὸ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τῆς καθημερινῆς πόσεως. Τὸ φέρει δὶς τῆς ἑβδομάδος νωπότατον καὶ διαυγέστατον ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀφθαλμιατρείου ἀρ. 2 κ. Μενδρινὸς ὁ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἰδιοκτήτης τῆς ἀθανάτου αὐτῆς πηγῆς.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ
Κυριώτερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος
ΥΔΑΤΑ
ΑΝΔΡΟΥ (Πηγὴ Σαρίζης) τὸ καλλίτερον ἐπιτραπέζιον, ἀνώτερον τοῦ Βιδὰν καὶ Βισοῦ.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις ὅλων τῶν πηγῶν), κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, λιθιάσεως, ἀρθριτισμοῦ, νόσων τῶν νεφρικῶν ὀργάνων
ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις) κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀσθματος, καταρρων, δυσπεψιῶν, μητρικῶν παθήσεων κλπ.
ΟΣΣΗΣ (ΤΣΑΓΕΖΙ) (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις. Μοναδικὴ πηγὴ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπὲν) ἀεριοῦχον, σιδηροῦχον, ἀλκαλικόν, τονωτικόν, κατὰ τῆς ἀναιμίας, χλωρώσεως, ἀνδρικῆς ἐξασθενήσεως κτλ. Ὀς ἐπιτραπέζιον, εὐφραντικόν.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—Ἀριθμὸς 14

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ